

Sygn. akt I C 1260/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Łęborku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aleksandra Sobczak - Michalak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Alicja Kołsut

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2015 r. w Łęborku

sprawy z **powództwa R. K. (1), L. K.**

przeciwko R. K. (2), I. K.

o zapłatę

1. umorzyć postępowanie co do kwoty 6.000 zł (sześć tysięcy złotych);
2. zasądza solidarnie od pozwanych R. K. (2), I. K. na rzecz powodów R. K. (1), L. K. odsetki ustawowe dochodzone od kwoty 6.000 zł. od dnia 1.10.2014r. do dnia 10.10.2014r.
3. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
4. zasądza solidarnie od powodów R. K. (1), L. K. na rzecz pozwanych R. K. (2), I. K. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1260/14

UZASADNIENIE

L. K. i R. K. (3) w dniu 8 października 2014 roku wnieśli pozew przeciwko I. K. i R. K. (2). Powodowie domagali się od pozwanych zasądzenia kwoty 10.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 sierpnia 2011 roku do dnia zapłaty nadto wnieśli o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz kosztów procesu uwzględniających koszty zastępstwa procesowego udzielonego w sprawie. W uzasadnieniu sporządzonym do pozwu powodowie wskazali, że udzielili pozwany łącznie 3 pożyczek: w tym 10.000,00zł w wrześniu 2009 roku, następnie 24.000,00 zł w dniu 17 września 2010 roku i 5000,00 zł w wrześniu 2010 roku (bliżej nie określona data). Termin spłaty obu pożyczek to 14 sierpnia 2011 roku. Pozwani zwrócili w całości pożyczkę druga tj. kwotę 24.000 zł i trzecią tj. kwotę 5000 zł. Pierwsza pożyczka do dnia wniesienia pozwu nie została uregulowana.

W odpowiedzi na pozew I. K. i R. K. (2) wnieśli o oddalenie powództwa w całości nadto o zasądzenie na swoją rzecz od strony powodowej kosztów procesu uwzględniających koszty zastępstwa procesowego udzielonego w sprawie. W uzasadnieniu podnieśli, że zgłoszone żądanie nie ma usprawiedliwionych podstaw. Pozwani dodatkowo wskazali, że w dniu 10 października 2014 roku została dokonana wpłata w kwocie 6000,00 zł na rachunek bankowy powodów na poczet całkowitego rozliczenia się z wszystkich udzielonych im pożyczek. Podnieśli ponadto, że państwo K. udzielili

im łącznie dwóch pożyczek, kwota zaś 24.000,00 zł pochodzi ze sprzedaży samochodu, jaki został zakupiony przez pozwanych od państwa K..

Powodowie pismem procesowym z dnia 28 listopada 2014 rok cofnęli powództwo co do kwoty 6.000,00 zł, podtrzymując żądanie zasądzenia odsetek od tej kwoty od dnia 15 sierpnia 2011 rok do dnia 10 października 2014 roku i jednocześnie podtrzymując pozew w pozostałej części tj. co do kwoty 4.000,00 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Małżeństwo L. K. i R. K. (3) w przeszłości przyjaźniło się z małżeństwem I. K. i R. K. (2). I. K. jest matką chrestną wnuczki L. i R. K. (3) i dobrą koleżanką ich córki P. K.. Córka państwa K. – P. K. w przeszłości była w związku z M. M. (bratem I. K.) z którym ma dziecko (wnuczkę państwa K.).

Z uwagi na sytuację finansową państwa K. – państwo K. w latach 2009-2011 udzielili dwóch pożyczek państwu K. nadto sprzedali im swój samochód osobowy. W zamian za udzieloną małżeństwu K. pomoc finansową - R. K. (2) darował państwu K. okna na poczet prowadzonej przez państwo K. budowy domu nadto pomagał P. K. w pisaniu pracy magisterskiej.

L. i R. K. (3) w wrześniu 2009 roku pożyczyci I. K. i R. K. (4) kwotę 10.000,00 zł, zaś rok później tj. w wrześniu 2010 roku pożyczyci kolejną kwotę w wysokości 5000,00 zł. W między czasie tj. konkretnie 17 września 2010 roku R. K. (2) kupił od L. K. samochód osobowy marki F. (...) z 2003 roku nr rej. (...) za kwotę 24000 zł. Termin płatności ceny zakupu samochodu został odroczoney.

W dniu 13 września 2010 roku R. K. (2) sprzedał E. Z. samochód osobowy marki P. (...) z 2004 roku o nr rej. (...) za kwotę 13.000,00 zł. Następnie w.w. kwotę pochodzącą z sprzedaży samochodu wraz z dodatkową kwotą 500 zł przekazał w dniu 17 września 2010 roku (w dniu zakupu kolejnego samochodu) w obecności swojej żony I. K. i szwagra M. M. – państwu K..

W umowie z dnia 17 września 2010 roku wskazano że L. K. otrzymała 24.000,00 zł, chociaż w dniu podpisania umowy faktycznie otrzymała kwotę 13.500,00 zł. Pozostała część kwoty miała być spłacana ratalnie, w ramach możliwości finansowych państwa K., jednakże w kwotach nie mniejszych niż 500,00 zł i to mniej więcej w rozrachunku miesięcznym. Analogicznie miały być spłacane dwie pożyczki udzielone państwu K. w kwotach po 10.000,00 zł i 5.000,00 zł. Przy sporządzaniu umowy kupna-sprzedaży samochodu jak i również przy udzielaniu dwóch pożyczek w formie ustnej nie było określonej daty końcowej spłaty pożyczki/zadłużenia.

Spłata obu udzielonych pożyczek miała następować do rąk własnych państwa K., bądź do rąk córki państwa K. – P. K.. Do dnia wniesienia pozwu państwo K. uiszczali kwoty o różnej wysokości i w różnych odstępach czasu na poczet dwóch pożyczek i tytułem spłaty zadłużenia za zakupiony w 2010 roku samochód. P. K. odebrała osobiście z rąk państwa K. kilka kwot po 500 zł.

Samochód F. (...) jak i udzielona pożyczka w kwocie 5.000,00 zł została całkowicie spłacona.

Brak jest szczegółowych informacji co do kwot oraz dat uiszczanych przez państwo K. kolejnych rat na poczet zakupu samochodu, udzielonych pożyczek, w szczególności pożyczki udzielonej w wrześniu 2009 roku w kwocie 10.000,00 zł. Wiadomym jest, że po wrześniu 2009 roku, a przed wrześniem 2010 roku były spłacane raty na poczet udzielonej pierwszej pożyczki (brak jest zaś dalszych informacji w jakich kwotach i kiedy były one regulowane). Kwiecień 2014 roku jest ostatnim miesiącem, kiedy państwo K. uregulowali ratę w wysokości 500 zł.

W dniu 1 września 2014 roku powodowie wezwali pozwanych do zapłaty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami poczynając od 15 sierpnia 2011 roku. Ostateczny termin spłaty miał nastąpić najpóźniej w dniu 30 września 2014 roku.

W dniu 10 października 2014 roku państwo K. wypłacili państwu K. kwotę 6.000,00 zł.

(dowód: umowa kupna-sprzedaży samochodu k.48 i 76, wezwanie do zapłaty k.16-20, wydruk otrzymywanych wiadomości sms k. 12-15, wpłata k.49, zeznania świadków: P. K. k. 79, M. M. k. 104, przesłuchanie stron: L. K. k. 105, R. K. (3) k. 105, I. K. k.106, R. K. (2) k. 106).

Sąd zważył, co następuje

Stosownie do treści art. 720 § 1 k.p.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem (art. 720§ 2 k.p.c.).

Umowa pożyczki może być zawarta w dowolnej formie (ustnej, pisemnej, w formie aktu notarialnego, także przez czynności konkludentne). Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Dotyczy to również zwrotu pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, byle miały tę samą ilość i jakość. W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (tak też wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31 lipca 2014 roku w sprawie I ACa 174/14). W niniejszej sprawie przedmiotem sporu było istnienie obowiązku zwrotu pożyczki udzielonej w wrześniu 2009 roku, jej wymagalność. Strona powodowa na rozprawie wskazała, że umowa kupna-sprzedaży samochodu z 17 września 2010 roku i umowa pożyczki z września 2010 roku na kwotę 5 tyś. zł ostatecznie została uregulowana przez pozwanych, stąd też nie była przedmiotem rozpoznania tut. Sądu. Sąd ostatecznie nie zajmował się również podniesionym zarzutem potrącenia kwoty 4 tyś. zł zgłoszonym w odpowiedzi na pozew tytułem przekazania okien na potrzeby budowy domu powodów czy też udzielonej pomocy przy pisaniu pracy magisterskiej córki powodów, albowiem strona pozwana ostatecznie na rozprawie wycofała się z tych twierdzeń i wskazała, że okna zostały darowane, a pomoc w pisaniu pracy magisterskiej została udzielona nieodpłatnie. Mając zaś na uwadze wartość spornej pożyczki tj. kwotę 10 tyś zł należy podnieść, że zgodnie z treścią art. 720 § 2 k.p.c. winna zostać ona sporządzona w formie pisemnej. Ostatecznie bezspornym była okoliczność, że pożyczka została udzielona w tej kwocie i w dacie wskazywanej przez powodów tj. w wrześniu 2009 roku albowiem strona pozwana przesłuchiwana na rozprawie tego nie kwestionowała. Spornym było istnienie nadal długu i wymagalność kwoty dochodzonej pozwem tj. po dacie 10 października 2014 roku kwoty 4000,00 zł. Warto podnieść, że pozwani w dniu 10 października 2014 roku wpłacili na rzecz powodów kwotę 6.000,00 zł tytułem całkowitego rozliczenia z tytułu istniejącego zadłużenia wobec powodów, tym samym potwierdzili wymagalność i istnienie roszczenia zwrotu pożyczki na dzień wniesienia pozwu co najmniej w tej części.

Forma pisemna każdorazowej umowy pożyczki przekraczającej kwotę 500 zł zastrzeżona jest dla celów dowodowych, co oznacza, że w przypadku jej niezachowania nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt zawarcia umowy pożyczki, aczkolwiek i od tej zasady istnieją wyjątki np. art. 246 k.p.c. w zw. z art. 74 k.c. Jeżeli bowiem obie strony wyrażą na to zgodę, żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą, fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma, gdy dokument obejmujący czynność został zagubiony, zniszczony lub zabrany przez osobę trzecią to mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny. W niniejszej sprawie Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron jak i świadków albowiem strona powodowa uprawdopodobniła za pomocą pisma fakt zawarcia umowy pożyczki poprzez załączenie do pozwu wydruku krótkich wiadomości tekstowych przesyłanych pomiędzy stronami sporu za pomocą ich własnych telefonów komórkowych. W orzecznictwie wskazuje się, że wystarczy, że pismo, o którym mówi art. 74 § 2 k.c. będzie jedynie stwarzało podstawy do przypuszczeń, że udzielenie pożyczki nastąpiło. Pomimo więc faktu, iż pożyczka została zawarta w formie ustnej – fakt zawarcia pożyczki może być potwierdzony każdą wzmianką, zapiskiem lub informacją zawierającą treść bezpośrednio lub pośrednio

wskazującą, że pożyczka doszła do skutku. Jest to tzw. „początek dowodu na piśmie”. Takim „początkiem dowodu na piśmie” stanowił w niniejszej sprawie wydruk krótkich wiadomości tekstowych. W wspomnianej korespondencji strona pozwana potwierdza, że ma istniejący dług w stosunku do powodów, jednakże ani razu nie wskazuje na przestrzeni dłuższego okresu na istnienie tego długu w kwocie wnioskowanej pierwotnie pozwem tj. 10 tyś. zł. Pozwany nie wdaje się w żaden sposób w dyskusję z powodami odnośnie udzielonych pożyczek, odpowiada w większości wymijająco wskazując np. że nie odbiera telefonu bo nie może rozmawiać w danej chwili, co nie oznacza, że przyznaje iż posiada obowiązek zwrotu pożyczki w kwocie 10 tyś zł, o co wnioskowali powodowie, albowiem byłoby to w okolicznościach niniejszej sprawy nadinterpretacją słowną.

W niniejszej sprawie Sąd dysponował skromnym materiałem dowodowym przedstawionym przez obie strony. Obowiązek zaś udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.) stwarza art. 6 k.c. (ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne) i jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym, pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia np. art. 232 k.p.c. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Podkreślić należy, iż reguły rozkładu ciężaru dowodu, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną oraz czy strona pozwana udowodniła podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie. Mając powyższe na uwadze, w tym szczególnie spoczywający na powodzie - jako inicjatorze procesu - fundamentalny ciężar dowodu, tj. obowiązek wykazania okoliczności, z których strona wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.), należy podnieść, że o ile bezspornym było, że do zawarcia umowy pożyczki w formie ustnej w wysokości 10 tyś. zł doszło pomiędzy stronami procesu. To spór istniał co do terminu jej zwrotu oraz okoliczności jej spłaty. W sprawie ustalono, co również nie było ostatecznie spornym, że spłata (z uwagi na stosunki przyjacielskie stron) miała następować w ramach posiadanych możliwości finansowych strony pozwanej w różnych kwotach, co najmniej po 500 zł w rozrachunku miesięcznym, Strona powodowa podkreślała wielokrotnie na rozprawie, że jeśli pozwani wpłaciliby większą kwotę ale w dłuższych odstępach czasu, to też było na to przyzwolenie powodów. Na pytanie Sądu kierowane do strony powodowej jaki był bilans spłaty pożyczki z września 2009 roku na dzień udzielenia następnej pożyczki w wrześniu 2010 roku czy też dzień sprzedaży samochodu z odroczonym terminem płatności jego ceny – strona powodowa nie potrafiła udzielić odpowiedzi bowiem z uwagi na upływ czasu nie pamiętała takich szczegółów, chociaż pamiętała, że „jakiś” wpłaty były. Ale w jakiej wysokości i w jakich datach, odstępach czasu strona powodowa - będąca dysponentem roszczenia – nie potrafiła ustalić. W tym zakresie przesłuchanie strony powodowej jest dodatkowo w swej treści wewnętrznie sprzeczne albowiem powodowie wniesli pierwotnie pozew o zapłatę kwoty 10 tyś. zł tj. zwrot całej spornej pożyczki z września 2009 roku tak jakby przyjmowali, że jednak nie odnotowano żadnych wpłat na poczet tej pożyczki. Trudno uznać, że pożyczka nie została w żadnej części spłacona do września 2010 roku, kiedy powodowie udzielili następnej pożyczki, albowiem nikt z osób dbających o własne sprawy finansowe w szczególności osoby prowadzące od wielu lat - jak w przypadku powodów - działalność gospodarczą - nie udzieliliby kolejnej pożyczki czy sprzedali samochód z odroczonym terminem płatności w sytuacji braku spłaty chociażby w części poprzednio udzielonej pożyczki. Przyjmując zatem okoliczność obowiązku spłaty pożyczki co najmniej po 500 zł co miesiąc, całkowita spłata pożyczki z września 2010 roku winna nastąpić w dniu 31 maja 2011 roku. Istotnym w sprawie jest okoliczność, iż żadna ze stron tej daty nie potwierdziła, a strona powodowa wskazywała na datę 14 sierpnia 2011 roku tj. datę nie znajdującą żadnego oparcia w zebranych materiale dowodowym. Wyboru tej daty nie potrafiła nawet wyjaśnić sama strona powodowa wskazując jedynie, że utkwiała jej ta data w pamięci, lecz nie potrafiła wyjaśnić już dlaczego, ta data miała być datą końcową spłaty pożyczki a nie inna. Strona pozwana całkowicie zaprzeczyła tym twierdzeniom wskazując, że na miesiąc wrzesień 2010 roku bilans spłaty pożyczki wynosił 9 tyś zł i na tą okoliczność strona pozwana przedstawiła kserokopię pojedynczej kartki z kalendarza z 2007 roku, na której były wpisywane sukcesywnie wpłacane kwoty pieniędzy tytułem wszystkich istniejących zobowiązań pozwanych względem powodów. Sąd nie dał wiary tym zapiskom albowiem po pierwsze Sąd dysponował jedynie kserokopią tych zapisków. Na zobowiązanie zaś Sądu

skierowane do pełnomocnika pozwanych aby strona pozwana dostarczyła oryginał kartki z kalendarza – okazało się że zapiski zaginęły. Sąd nie miał zatem możliwości sprawdzenia prawdziwości zamieszczanych w różnych odstępach czasowych zapisków jak i również ich umiejscowienia konkretnie w czasie chociażby poprzez zawnioskowany przez stronę powodową dowód z opinii biegłego grafologa. Ponadto odnosząc się do przesłuchania strony pozwanej również i w informacjach podawanych przez tę stronę Sąd zaobserwował sprzeczność, albowiem jeśliby przyjąć, iż na dzień udzielenia w 2010 roku następnej pożyczki – pierwsza z nich miała być uregulowana w 90% (9 tys zł) to do zapłaty winien pozostać 1000 zł. W jakim zatem celu pozwany w dniu 10 października 2014 roku wpłacił 6 tys zł tytułem uregulowania reszty zadłużenia względem powodów z tytułu udzielonej pożyczki z września 2009 roku, skoro (co jest istotne, i co nie było sporne między stronami) na dzień wniesienia pozwu samochód został już „spłacony” tak jak i pożyczka w wysokości 5 tys złotych. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd przyjął, że dał wiarę obu stronom procesu jedynie w częściach niebędących przedmiotem sporu tj. w zakresie okoliczności udzielenia pożyczki, jej warunków spłaty i relacji panujących między nimi. Sąd nie dał wiary stronom co do terminu jej spłaty, wysokości bilansu jej spłaty na miesiąc wrzesień 2010 roku jak i również na dzień wniesienia pozwu i datę 10 października 2014 roku. Sąd nie dał wiary w tej części i stronie powodowej i pozwanej. Z uwagi zaś na to, że to strona powodowa jest dysponentem roszczenia w niniejszej sprawie, to na niej spoczywał ciężar wykazania istnienia i wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem. Strona powodowa nie udowodniła istnienia po stronie pozwanej obowiązku zwrotu pożyczki w kwocie wnioskowanej po 10 października 2014 roku tj. w kwocie 4 tys zł. Nie sprostowała ciężarowi dowodowemu w tym zakresie. Nie przedstawiła na tą okoliczność żadnych dowodów. Zawnioskowani zaś świadkowie w sprawie czy to strony powodowej czy to strony pozwanej nie potwierdzili okoliczności pierwotnie wskazywanych przez strony. Świadek M. M. nie posiadał żadnych informacji na temat udzielanych pożyczek, pamiętał jedynie jednostkową sytuację związaną z przekazaniem większej gotówki w wrześniu 2010 roku do państwa K., która to data była zbieżna z datą zawarcia umowy kupna-sprzedaży samochodu F. (...), a które to zobowiązanie względem państwa K. nie było przedmiotem sporu. Świadek zaś P. K. posiadała szczątkowe informacje na temat wewnętrznych ustaleń pomiędzy stronami na temat udzielanych pożyczek i jedynie co mogła potwierdzić jednoznacznie to okoliczność, że kilkakrotnie sama odbierała kolejne raty pożyczek w wysokości po 500 zł, ale nie potrafiła wskazać tytułem jakich zobowiązań były one regulowane. Sąd dał wiarę obu świadkom, albowiem zeznawali oni w ramach posiadanej wiedzy, która jak się okazało nie była ostatecznie sporną między stronami. Okoliczności zaś, które pozostały sporne były przedmiotem indywidualnych ustaleń jedynie pomiędzy stronami i do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie nie zostały udowodnione przez żadną ze stron, w szczególności przez stronę powodową. Odnosząc się do terminu spłaty pożyczki stosownie do treści art. 723 k.c. jeżeli termin zwrotu pożyczki nie jest oznaczony, dłużnik obowiązany jest zwrócić pożyczkę w ciągu sześciu tygodni po wypowiedzeniu przez dającego pożyczkę. W umowie strony mogą dowolnie oznaczyć termin zwrotu pożyczki i w takim wypadku - z chwilą upływu tego terminu - dłużnik obowiązany jest natychmiast spełnić świadczenie. Jakikolwiek wypowiedzenie lub wezwanie ze strony wierzyciela nie jest wtedy konieczne. Jeżeli jednak termin nie został oznaczony, obowiązek dłużnika powstaje dopiero z upływem 6 tygodni od wypowiedzenia dokonanego przez dającego pożyczkę. Wypowiedzenie jest jednostronnym oświadczeniem woli, z którego powinno wynikać, że wierzyciel w sposób stanowczy i bezwarunkowy żąda zwrotu pożyczki (np. „żądam zwrotu pożyczki”, „wzywam do zapłaty pożyczonej kwoty”, „wypowiadam pożyczkę”, „proszę oddać pożyczkę”; por. orzeczenie SN z 15 czerwca 1937 r., C.II. 295/37). Wskazanie konkretnego terminu zwrotu świadczenia nie jest konieczne. Art. 723 k.p.c. stanowi normę iuris dispositivi w tym sensie, że strony mogą według swojej woli oznaczyć termin, którego upływ - licząc od chwili wypowiedzenia - spowoduje wymagalność zwrotu pożyczki. W niniejszej sprawie wobec zaś wskazania w wezwaniu do zapłaty terminu ostatecznej spłaty pożyczki na dzień 30 września 2014 roku to bezskuteczny upływ terminu zwrotu pożyczki wynikającego z dokonanego wypowiedzenia jest równoznaczny z opóźnieniem się dłużnika ze spełnieniem świadczenia. Dłużnik obowiązany jest wtedy do naprawienia poniesionej przez wierzyciela szkody oraz do zapłaty odsetek (por. art. 481 k.c.), niezależnie od odsetek należnych z tytułu umowy pożyczki, jeśli zostały one umówione.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie co do kwoty 6.000 zł, wobec cofnięcia powództwa w tym zakresie i jednocześnie na podstawie art. 723 k.c. w zw. z art. 481 k.c. zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powodów odsetki ustawowe dochodzone od kwoty 6000 zł od dnia 1 października 2014 roku do 10 października 2014 roku (tj. daty wpłaty 6 tys zł) – pkt 1 i 2 sentencji orzeczenia. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo wobec nie sprostania ciężarowi dowodowemu jaki spoczywał na stronie powodowej w zakresie wykazania

istnienia roszczenia – pkt 3 sentencji wyroku. O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 t.j.) tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (pkt 4 sentencji wyroku).

SSR Aleksandra Sobczak-Michalak

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. powoda i pozwanego bez pouczenia
3. Z wpływem lub za 17 dni.

L., dnia 21 września 2015 roku

SSR Aleksandra Sobczak-Michalak